காட்சி

சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

பாரதி பிரசுராலயம்
திருவல்லிக்கேணி
சென்னை

முதற் பதிப்பு] 1930 [விலை அணா 3.

சென்னை

ஹிந்தி பிரசார அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

முன்னுரை.

இயற்கையில் ஸதா காலமும் நம்மைச் சூழ்ந்து நம்முடன் பழகிக்கொண் டிருக்கும் பொருள்களைப்பற்றி நாம் கவனிப்பதுகூடக் கிடையாது. ஆனல் கவிகள் பெரும்பாலும் அவைகளைப்பற்றித் தான் வர்ணிக்கிறார்கள், ஏனெனில் கவிகளின் கண்களுக்கு அவற்றில் விசேஷ குணங்கள் தென்படுகின்றன. இதுதான் கவிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள வித்யாசம். இந்நூலில் சூரியன், சந்திரன், விண்மீன், கடல், காற்று இவைகளைப் பற்றி பாரதியார் எவ்வளவு நேர்த்தியாக வர்ணிக்கிறு ரென்பதைக் கவனித்தால் இந்த உண்மை நன்ருகப் புலப்படும். இவைகளைப் புகழ்ந்து பாடாத கவிகள் இருக்க மாட்டார்கள். என்றுலும் பாரதியார் இவைகளை எவ்விதம் காண்கின்றுர், அவர் இவற்றிற்குக் கொடுக்கக் கூடிய உட்பொருள் வெளிப் பொருள் என்ன, இவை மூலமாகத் தம்முடைய வேதாந்தத்தை எவ்விதம் வெளிப் படுத்துகிறுரென்பது இந்நூலில் நன்கு விளங்குகின்றது. உதாரணமாக ஞாயிற்றை

ஒளி தருவது யாது? தீராத இளமை யுடையது யாது?
வெய்யவன் யாவன்? இன்பம் எவனுடையது?
மழை எவன் தருகிறுன்? கண் எவனுடையது?
உயிர் எவன் தருகிறுன்? புகழ் எவன் தருகின்றுன்?
புகழ் எவனுக்குரியது?
அறிவு எதுபோல் சுடரும்?
அறிவுத் தெய்வத்தின் கோயில் எது?
ஞாயிறு. அது நன்று.

என்றும்

வெண்ணிலாவை

காதலர் நெஞ்சை வெதுப்புவை
நீயென்பர் வெண்ணிலாவே—நினைக்
காதல் செய்வார் நெஞ்சிற் கின்னமுதாகுவை
வெண்ணிலாவே.

சீத மணி நெடு வானக்குளத்திடை
வெண்ணிலாவே—நீ
தேசு மிகுந்த வெண்டாமரை போன்றனை
வெண்ணிலாவே.

மோத வருங் கருமேகத்திரளினை
வெண்ணிலாவே—நீ
முத்தி னொளி தந்தழகுறச் செய்குவை
வெண்ணிலாவே.

தீது புரிந்திட வந்திடும் தீயர்க்கும்
வெண்ணிலாவே—நலஞ்
செய் தொளி நல்குவர் மேலவராமன்றோ
வெண்ணிலாவே

என்றும் வர்ணிக்கிறார்.

இவ்வளவு அழகாகப் பாடியிருக்குங் கவிகளை ஒவ்வொருவரும் தாமே படித்து அனுபவிக்க வேண்டியதே யொழிய அவற்றின் பெருமையை எவ்வளவு கூறியும் பயனில்லை, எளிதில் எடுத்துரைக்கவும் முடியாது.

பாரதி பிரசுராலயத்தார்.

பொருளடக்கம்.

காட்சி.

நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும்.

மனத்தை வாழ்த்துதல்.

1. நிலாவையும் வானத்து மீனையுங் காற்றையும்
        நேர்பட வைத்தாங்கே
குலாவு மமுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு
        கோகுல வெறி படைத்தோம்
உலாவு மனச்சிறு புள்ளினை யெங்கணும்
        ஓட்டி மகிழ்ந்திடுவோம்
பலாவின் கனிச்சுளை வண்டியி லோர் வண்டு
        பாடுவதும் வியப்போ?

2. தாரகை யென்ற மணித்திரள் யாவையுஞ்
        சார்ந்திடப்போ மனமே
ஈரச்சுவையதி லூறிவரு மதில்
        இன்புறுவாய் மனமே
சீரவிருஞ்சுடர் மீனொடு வானத்துத்
        திங்களையுஞ் சமைத்தே
ஓரழகாக விழுங்கிடு முள்ளத்தை
        யொப்பதொர் செல்வமுண்டோ?

3. பன்றியைப் போலிங்கு மண்ணிடைச் சேற்றிற்
படுத்துப் புரளாதே
வென்றியை நாடியிவ் வானத்தி லோட
விரும்பி விரைந்திடுமே
முன்றிலி லோடுமொர் வண்டியைப் போலன்று
மூன்றுலகுஞ் சூழ்ந்தே
நன்று திரியும் விமானத்தைப் போலொரு
நல்ல மனம் படைத்தோம்

4. தென்னையின் கீற்றுச் சலசல வென்றிடச்
செய்து வருங் காற்றே
உன்னைக்குதிரைகொண் டேறித் திரியுமொ
ருள்ளம் படைத்துவிட்டோம்
சின்னப் பறவையின் மெல்லொலி கொண்டிங்கு
சேர்ந்திடு நற் காற்றே
மின்னல் விளக்கிற்கு வானகங் கொட்டுமிவ்
வெட்டொலி யேன் கொணர்ந்தாய்?

5. மண்ணுலகத்து நல்லோசைகள் காற்றெனும்
வானவன் கொண்டுவந் தான்
பண்ணி லிசைத்தவ் வொலிக ளனைத்தையும்
பாடி மகிழ்ந்திடுவோம்.
கண்ணிவரு மணியோசையும் பின்னங்கு
நாய்கள் குலைப்பதுவும்
எண்ணுமுன்னே "அன்னக்காவடிப்பிச்சை" யென்
றேங்கிடுவான் குரலும்.

7. வீதிக் கதவை யடைப்பதுங் கீழ்த்திசை
விம்மிடுஞ் சங்கொலியும்

வாதுகள் பேசிடு மாந்தர் குரலு
மதலை யழுங்குரலும்
ஏதெது கொண்டு வருகுது காற்றிவை
யெண்ணி லகப்படுமோ ?
சீதக் கதிர்மதி மேற்சென்று பாய்ந்தங்கு
தேனுண்ணுவாய் மனமே.

வெண்ணிலா.

(வெண்ணிலா என்பது இங்கு சந்திரனுடைய பிரகாசத்தை யன்று, சந்திரனையே குறிப்பது.)

1. எல்லை யில்லாததோர் வானக் கடலிடை
வெண்ணிலாவே—விழிக்
கின்ப மளிப்பதோர் தீவென் றிலகுவை
வெண்ணிலாவே.
சொல்லையும் கண்ணையு நெஞ்சையுஞ் சேர்த்திங்கு
வெண்ணிலாவே—நின்றன்
சோதி மயக்கும் வகையது தானென்சொல்
வெண்ணிலாவே,
நல்ல வொளியின் வகை பல கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே—
நனவை மறந்திடச் செய்வது கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே,
கொல்லு மமிழ்தை நிகர்த்திடுங் கள்ளொன்று
வெண்ணிலாவே—வந்து
கூடி யிருக்குது நின்னொளி யோடிங்கு
வெண்ணிலாவே.

2. மாதர் முகத்தை நினக்கிணை கூறுவர்
வெண்ணிலாவே—அஃது
வயதிற் கவலையி னேவிற் கெடுவது
வெண்ணிலாவே,
காத லொருத்தி யிளைய பிராயத்தள்
வெண்ணிலாவே—அந்தக்
காமன்றன் வில்லை யிணைத்த புருவத்தள்
வெண்ணிலாவே,
மீதெழு மன்பின் விளைபுன் னகையினள்,
வெண்ணிலாவே—முத்தம்
வேண்டி முன் காட்டு முகத்தி னெழிலிங்கு
வெண்ணிலாவே
சாத லழித லிலாது நிரந்தரம்
வெண்ணிலாவே—நின்
தண்முகந் தன்னில் விளங்குவ தென்னைகொல்
வெண்ணிலாவே.

3. நின்னொளி யாகிய பாற்கடல் மீதிங்கு
வெண்ணிலாவே—நன்கு
நீயு மமுது மெழுந்திடல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே
மன்னுபொருள்க ளனைத்தினு நிற்பவன்
வெண்ணிலாவே—அந்த
மாயனப் பாற்கடல் மீதுறல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே
துன்னிய நீல நிறத்தள் பராசக்தி
வெண்ணிலாவே—இங்கு

தோன்று முலகவளே யென்று கூறுவர்
வெண்ணிலாவே
பின்னிய மேகச் சடைமிசைக் கங்கையும்
வெண்ணிலாவே
பெட்புற நீயும் விளங்குதல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே.

4. காதலர் நெஞ்சை வெதுப்புவை
நீயென்பர் வெண்ணிலாவே—நினைக்
காதல்செய்வார் நெஞ்சிற் கின்னமு
தாகுவை வெண்ணிலாவே
சீத மணிநெடு வானக் குளத்திடை
வெண்ணிலாவே—நீ
தேசு மிகுந்த வெண்டாமரை போன்றனை
வெண்ணிலாவே.
மோத வருங் கருமேகத் திரளினை
வெண்ணிலாவே—நீ
முத்தி னொளிதந் தழகுறச் செய்குவை
வெண்ணிலாவே.
தீது புரிந்திட வந்திடும் தீயர்க்கும்
வெண்ணிலாவே—நலஞ்
செய்தொளி நல்குவர்மேலவ ராமன்றே
வெண்ணிலாவே.

5. மெல்லிய மேகத்திரைக்குள் மறைந்திடும்
வெண்ணிலாவே—உன்றன்
மேனி யழகு மிகைபடக் காணுது
வெண்ணிலாவே.

நல்லியலார் யவனத்தியர் மேனியை
வெண்ணிலாவே—மூடு
நற்றிரை மேனி நயமிகக் காட்டிடும்
வெண்ணிலாவே.
சொல்லிய வார்த்தையில் நாணுற்றனை
போலும் வெண்ணிலாவே—நின்
சோதி வதன முழுது மறைத்தனை
வெண்ணிலாவே.
புல்லியன் செய்த பிழைபொறுத்தே
யருள் வெண்ணிலாவே—இருள்
போகிடச் செய்து நினதெழில்
காட்டுதி வெண்ணிலாவே.

காட்சி.

முதற் கிளை.

இன்பம்.

1

இவ்வுலகம் இனியது. இதிலுள்ள வான் இனிமை யுடைத்து. காற்றும் இனிது.
தீ இனிது. நீர் இனிது. நிலம் இனிது,
ஞாயிறு நன்று. திங்களும் நன்று.
வானத்துச் சுடர்களெல்லாம் மிக இனியன.
மழை இனிது. மின்னல் இனிது. இடி இனிது.
கடல் இனிது. மலை இனிது. காடு நன்று.
ஆறுகள் இனியன. உலோஹமும், மரமும், செடியும், கொடியும், மலரும் காயும், கனியும் இனியன.
பறவைகள் இனிய. ஊர்வனவும் நல்லன. விலங்குகளெல்லாம் இனியவை.
நீர் வாழ்வனவும் நல்லன.
மனிதர் மிகவும் இனியர்.
ஆண் நன்று. பெண் இனிது.
குழந்தை இன்பம். இளமை இனிது. முதுமை நன்று.
உயிர் நன்று. சாதல் இனிது.

2

உடல் நன்று. புலன்கள் மிகவும் இனியன. உயிர் சுவை யுடையது.

மனம் தேன். அறிவு தேன். உணர்வு அமுதம்.

உணர்வே அமுதம்.

உணர்வு தெய்வம்.

3

மனம் தெய்வம், சித்தம் தெய்வம், உயிர் தெய்வம்.

காடு, மலை, அருவி, ஆறு,

கடல், நிலம், நீர், காற்று,

தீ, வான்,

ஞாயிறு, திங்கள், வானத்துச் சுடர்கள்—எல்லாம் தெய்வங்கள்.

உலோஹங்கள், மரங்கள், செடிகள்,

விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வன, நீந்துவன,

மனிதர்—இவை அமுதங்கள்.

4

இவ்வுலகம் ஒன்று.

ஆண், பெண், மனிதர், தேவர்,

பாம்பு, பறவை, காற்று, கடல்,

உயிர், இறப்பு—இவை யனைத்தும் ஒன்றே.

ஞாயிறு, வீட்டுச் சுவர், ஈ, மலை யருவி,

குழல், கோமேதகம்—இவ் வனைத்தும் ஒன்றே.

இன்பம், துன்பம், பாட்டு,

வண்ணான், குருவி,

மின்னல், பருத்தி—இஃ தெல்லாம் ஒன்று.

மூடன், புலவன், இரும்பு, வெட்டுக்கிளி—இவை ஒரு
பொருள்.

வேதம், கடல்மீன், புயற்காற்று, மல்லிகை மலர்—
இவை ஒரு பொருளின் பல தோற்றம்.

உள்ள தெல்லாம் ஒரே பொருள், ஒன்று.

இந்த ஒன்றின் பெயர் " தான் " (ஆத்மா)

தானே தெய்வம்.

தான் அமுதம், இறவாதது.

5

எல்லா உயிரும் இன்ப மெய்துக.

எல்லா உடலும் நோய் தீர்க.

எல்லா உணர்வும் ஒன்றுத லுணர்க.

" தான் " வாழ்க.

அமுதம் எப்போதும் இன்ப மாகுக.

6

தெய்வங்களை வாழ்த்துகின்றோம்.

தெய்வங்கள் இன்ப மெய்துக. அவை வாழ்க.

அவை வெல்க.

தெய்வங்களே,

என்றும் விளங்குவீர், என்றும் இன்ப மெய்துவீர்,

என்றும் வாழ்வீர், என்றும் அருள்புரிவீர், எவற்றையும்
காப்பீர்.

உமக்கு நன்று.

தெய்வங்களே,

எம்மை உண்பீர், எமக்கு உண வாவீர்,

உலகத்தை உண்பீர், உலகத்துக்கு உண வாவீர்.

உமக்கு நன்று.

தெய்வங்களே,

காத்தல் இனிது, காக்கப் படுதலும் இனிது.

அழித்தல் நன்று. அழிக்கப் படுதலும் நன்று.

உண்பது நன்று. உண்ணப் படுதலும் நன்று.

சுவை நன்று, உயிர் நன்று, நன்று. நன்று.

7

உணர்வே, நீ வாழ்க. நீ ஒன்று. நீ ஒளி

நீ ஒன்று. நீ பல.

நீ நட்பு. நீ பகை.

உள்ளதும் இல்லாததும் நீ.

அறிவதும் அறியாததும் நீ.

நன்றும், தீதும் நீ.

நீ அமுதம், நீ சுவை, நீ நன்று. நீ இன்பம்.

இரண்டாங் கிளை.

புகழ்.

ஞாயிறு.

1

ஒளி தருவது யாது? தீராத இளமை யுடையது யாது?
வெய்யவன் யாவன்? இன்பம் எவ னுடையது?
மழை எவன் தருகின்றான்? கண் எவ னுடையது?
உயிர் எவன் தருகின்றான்? புகழ் எவன் தருகின்றான்?
புகழ் எவனுக் குரியது?
அறிவு எது போல் சுடரும்?
அறிவுத் தெய்வத்தின் கோயில் எது?
ஞாயிறு. அது நன்று.

2

நீ ஒளி, நீ சுடர், நீ விளக்கம், நீ காட்சி.
மின்னல், இரத்தினம், கனல், தீக் கொழுந்து—இவை
யெல்லாம் நினது திகழ்ச்சி.
கண் நினது வீடு.
புகழ், வீரம்—இவை நினது லீலை.
அறிவு நின் குறி. அறிவின் குறி நீ.
நீ சுடுகின்றாய், வாழ்க. நீ காட்டுகின்றாய், வாழ்க.
உயிர் தருகின்றாய், உடல் தருகின்றாய்,
வளர்க்கின்றாய், மாய்க்கின்றாய்,
நீர் தருகின்றாய், காற்றை வீசுகின்றாய், வாழ்க.

3

வைகறையின் செம்மை இனிது.

மலர்கள் போல நகைக்கும் உஷை வாழ்க.

உஷையை நாங்கள் தொழுகின்றோம்.

அவள் திரு.

அவள் விழிப்புத் தருகின்றாள், தெளிவு தருகின்றாள்,

உயிர் தருகின்றாள், ஊக்கந் தருகின்றாள்,

அழகு தருகின்றாள், கவிதை தருகின்றாள்,

அவள் வாழ்க.

அவள் தேன். சித்த வண்டு அவளை விரும்புகின்றது.

அவள் அமுதம், அவள் இறப்ப தில்லை.

வலிமையுடன் கலக்கின்றாள்.

வலிமைதான் அழகுடன் கலக்கும் இனிமை மிகவும் பெரிது.

வட மேருவிலே, பலவாகத் தொடர்ந்து வருவாள், வானடியைச் சூழ நகைத்துத்

திரிவாள். அவளுடைய நகைப்புக்கள் வாழ்க.

தெற்கே நமக்கு ஒருத்தியாக வருகின்றாள். அன்பு மிகுதியால்.

ஒன்று பலவினும் இனிதன்றோ ?

வைகறை நன்று. அதனை வாழ்த்துகின்றோம்.

4

நீ சுடுகின்றாய், நீ வருத்தந் தருகின்றாய்.

நீ விடாய் தருகின்றாய், சோர்வு தருகின்றாய்.

பசி தருகின்றாய். இவை இனியன.

நீ கடல் நீரை வற்றடிக்கிறாய். இனிய மழை தருகின்றாய்.

வானவெளியிலே விளக் கேற்றுகிறாய்.
இருளைத் தின்று விடுகிறாய்.
நீ வாழ்க.

5

ஞாயிறே, இருளை என்ன செய்து விட்டாய்?
ஓட்டினாயா? கொன்றாயா? விழுங்கி விட்டாயா?
கட்டி முத்தமிட்டு நின் கதிர்களாகிய கைகளால் மறைத்து விட்டாயா?
இருள் நினக்குப் பகையா?
இருள் நின் உணவுப் பொருளா?
அது நின் காதலியா?
இரவெல்லாம் நின்னைக் காணாத மயக்கத்தால் இருண்டிருந்ததா?
நின்னைக் கண்டவுடன் நின்னொளி தானுங் கொண்டு நின்னைக் கலந்து விட்டதா?
நீங்கள் இருவரும் ஒரு தாய் வயிற்றுக் குழந்தைகளா?
முன்னும் பின்னுமாக வந்து உலகத்தைக் காக்கும்படி உங்கள் தாய் ஏவி யிருக்கிறாளா?
உங்களுக்கு மரண மில்லையா? நீங்கள் அமுதமா?
உங்களைப் புகழ்கின்றேன்.
ஞாயிறே, உன்னைப் புகழ்கின்றேன்.

6

ஒளியே, நீ யார்?
ஞாயிற்றின் மகளா?
அன்று. நீ ஞாயிற்றின் உயிர். அதன் தெய்வம்.
ஞாயிற்றினிடத்தே நின்னைத்தான் புகழ்கின்றோம்.

ஞாயிற்றின் வடிவம் உடல். நீ உயிர்.
ஒளியே, நீ எப்போது தோன்றினாய் ?
நின்னை யாவர் படைத்தனர் ?
ஒளியே, நீ யார் ?
உன தியல்பு யாது ?
நீ அறிவின் மகள் போலும். அறிவுதான் தூங்கிக் கிடக்கும். தெளிவு நீ போலும்.
அறிவின் உடல் போலும்.
ஒளியே, நினக்கு வான வெளி எத்தனை நாட் பழக்கம் ?
உனக்கு அதனிடத்தே இவ்வகைப் பட்ட அன்பு யாது பற்றியது ?
அதனுடன் நீ எப்படி இரண்டறக் கலக்கிறாய் ?
உங்களை யெல்லாம் படைத்தவள் வித்தைக்காரி. அவள் மோஹினி, மாயைக் காரி. அவளைத் தொழுகின்றோம்.
ஒளியே, வாழ்க.

7

ஞாயிறே,
நின்னிடத்து ஒளி எங்ஙனம் நிற்கின்றது ?
நீ அதனை உமிழ்கின்றாயா ?
அது நின்னைத் தின்னுகிறதா ?
அன்றி, ஒளிதவிர நீ வேறொன்று மில்லையா ?
விளக்குத்திரி காற்றாகிச் சுடர்தருகின்றது.
காற்றுக்கும் சுடருக்கும் எவ்வகை உறவு ?
காற்றின் வடிவே திரியென் றறிவோம்.
ஒளியின் வடிவே காற்றுப் போலும்.
ஒளியே, நீ இனியை.

8

ஒளிக்கும் வெம்மைக்கும் எவ்வகை உறவு ?
வெம்மை பேற ஒளி தோன்றும்.
வெம்மையைத் தொழுகின்றோம்.
வெம்மை ஒளியின் தாய். ஒளியின் முன்னுருவம்.
வெம்மையே, நீ தீ.
தீ தான் வீரத் தெய்வம்.
தீ தான் ஞாயிறு.
தீயின் இயல்பே ஒளி.
தீ எ்ரிக.
அதனிடத்தே நெய் பொழிகின்றோம்.
தீ எரிக.
அதனிடத்தே தசை பொழிகின்றோம்.
தீ எரிக.
அதனிடத்தே செந்நீர் பொழிகின்றோம்.
தீ எரிக.
அதற்கு வேள்வி செய்கின்றோம்.
தீ எரிக.
அறத்தீ, அறிவுத்தீ, உயிர்த்தீ, விரதத்தீ, வேள்வித்தீ,
சினத்தீ, பகைமைத் தீ, கொடுமைத் தீ—
இவை யனைத்தையும் தொழுகின்றோம்.
இவற்றைக் காக்கின்றோம்.
இவற்றை ஆளுகின்றோம்.
தீயே, நீ எமது உயிரின் தோழன்.
உன்னை வாழ்த்துகின்றோம்.
நின்னைப்போல, எம துயிர் நூறாண்டு வெம்மையும் சுடரும் தருக.

தீயே, நின்னைப்போல, எமதுள்ளம் சுடர்விடுக.
தீயே, நின்னைப்போல, எம தறிவு கனலுக.
ஞாயிற்றினிடத்தே, தீயே, நின்னைத்தான் போற்று கின்றோம்.
ஞாயிற்றுத் தெய்வமே, நின்னைப் புகழ்கின்றோம்.
நினதொளி நன்று. நின்செயல் நன்று. நீ நன்று.

9

வானவெளி என்னும் பெண்ணை ஒளியென்னும் தேவன் மணந்திருக்கின்றான்.
அவர்களுடைய கூட்டம் இனிது.
இதனைக் காற்றுத் தேவன் கண்டான்.
காற்று வலிமை யுடையவன்.
இவன் வானவெளியைக் கலக்க விரும்பினான்.
ஒளியை விரும்புவதுபோல வானவெளி இவனை விரும்ப வில்லை.
இவன் தனது பெருமையை ஊதிப் பறை யடிக்கின்றான்.
வெளியும் ஒளியும் இரண்டு உயிர்கள் கலப்பதுபோல் கலந்தன.
காற்றுத் தேவன் பொறாமை கொண்டான்.
அவன் அமைதியின்றி உழலுகிறான்.
அவன் சீறுகின்றான், புடைக்கின்றான், குமுறுகின்றான்,
ஓல மிடுகிறான், சுழலுகின்றான், துடிக்கின்றான் ;
ஓடுகின்றான், எழுகின்றான், நிலையின்றிக் கலங்குகிறான்;
வெளியும் ஒளியும் மோனத்திலே கலந்து நகைசெய் கின்றன.
காற்றுத் தேவன் வலிமை யுடையவன்.
அவன் புகழ் பெரிது. அப்புகழ் நன்று.

ஆனால் வானவெளியும் ஒளியும் அவனிலும் சிறந்தன
அவை மோனத்திலே கலந்து நித்தம் இன்புறுவன.
அவை வெற்றியுடையன.
ஞாயிறே, நீ தான் ஒளித் தெய்வம்.
நின்னையே வெளிப் பெண் நன்கு காதல் செய்கின்றாள்.
உங்கள் கூட்டம் மிக இனிது.
நீவிர் வாழ்க.

10

ஞாயிறே, நின் முகத்தைப் பார்த்த பொருளெல்லாம் ஒளி பெறுகின்றது.

பூமி, சந்திரன், செவ்வாய். புதன், சனி, வெள்ளி, வியாழன், யுரேனஸ், நெப்த்யூன் முதலிய பல நூறு வீடுகள்—இவையெல்லாம் நின் கதிர்கள் பட்ட மாத்திரத்திலே ஒளியுற நகை செய்கின்றன.

தீப்பந்திலிருந்து பொறிகள் வீசுவதுபோல, இவையெல்லாம் ஞாயிற்றிலிருந்து வெடித்து வெளிப் பட்டன வென்பர்.

இவற்றைக் காலம் என்னும் கள்வன் மருவினன்.
இவை ஒளிகுன்றிப் போயின.
ஒளி யிழந்தன வல்ல. குறைந்த ஒளி யுடையன.
ஒளியற்ற பொருள் சகத்திலே யில்லை.
இருளென்பது குறைந்த ஒளி.

செவ்வாய், புதன் முதலிய பெண்கள் ஞாயிற்றை வட்ட மிடுகின்றன.

இவை தமது தந்தைமீது காதல் செலுத்துகின்றன.

அவன் மந்திரத்திலே கட்டுண்டு வரை கடவாது சுழல்கின்றன.

அவனுடைய சக்தி யெல்லையை என்றும் கடந்துசெல்ல மாட்டா.

அவன் எப்போதும் இவற்றை நோக்கியிருக்கின்றான்.

அவனுடைய ஒளிய முகத்தில் உடல் முழுதும் நனையும் பொருட்டாகவே இவை உருளுகின்றன.

அவனொளியை இவை மலரிலும், நீரிலும், காற்றிலும் பிடித்து வைத்துக்கொள்ளும்.

ஞாயிறு மிகச் சிறந்த தேவன். அவன் கைப்பட்ட விட மெல்லாம் உயி ருண்டாகும்.

அவனையே மலர் விரும்புகின்றது.

இலைகள் அவனுடைய அழகிலே யோகமெய்தி யிருக்கின்றன.

அவனை நீரும் நிலமும் காற்றும் உகந்து களியுறும்.

அவனை வான் கவ்விக்கொள்ளும்.

அவனுக்கு மற்றெல்லாத் தேவரும் பணி செய்வர்.

அவன் புகழைப் பாடுவோம்.

அவன் புகழ் இனிது.

11

புலவர்களே, அறிவுப் பொருள்களே, உயிர்களே, பூதங்களே, சத்திகளே, எல்லோரும் வருவீர்.

ஞாயிற்றைத் துதிப்போம் வாருங்கள்.

அவன் நமக்கெல்லாம் தலைவன்.

அவன் மழை தருகின்றான்.

மழை நன்று.

மழைத் தெய்வத்தை வாழ்த்துகின்றோம்.

ஞாயிறு வித்தை காட்டுகிறான்.

கடல் நீரைக் காற்றுக்கி மேலே கொண்டு போகிறான்.
அதனை மீளவும் நீராக்கும்படி காற்றை ஏவுகின்றான்.
மழை இனிமையுறப் பெய்கின்றது.
மழை பாடுகின்றது.
அது பல கோடி தந்திகளுடையதோர் இசைக் கருவி.
வானத்திலிருந்து அமுத-வயிரக் கோல்கள் விழுகின்றன.
பூமிப் பெண் விடாய் தீர்கிறாள். குளிர்ச்சி பெறுகின்றாள்.
வெப்பத்தால் தண்மையும், தண்மையால் வெப்பமும் விளைகின்றன.
அனைத்தும் ஒன்றுதலால்.
வெப்பம் தவம். தண்மை யோகம்.
வெப்பம் ஆண். தண்மை பெண்.
வெப்பம் வலியது. தண்மை இனிது.
ஆணிலும் பெண் சிறந்ததன்றோ?
நாம் வெம்மைத் தெய்வத்தைப் புகழ்கின்றோம்.
அது வாழ்க.

12

நாம் வெம்மையைப் புகழ்கின்றோம்.
வெம்மைத் தெய்வமே, ஞாயிறே, ஒளிக்குன்றே,
அமுதமாகிய உயிரின் உலகமாகிய உடலிலே மீன்களாகத் தோன்றும் விழிகளின் நாயகமே,
பூமியாகிய பெண்ணின் தந்தையாகிய காதலே,
வலிமையின் ஊற்றே, ஒளி மழையே, உயிர்க்கடலே,
சிவனென்னும் வேடன் சக்தியென்னும் குறத்தியை உலகமென்னும் புனங்காக்கச் சொல்லி வைத்துவிட்டுப்போன விளக்கே,

கண்ணனென்னும் கள்வன் அறிவென்னும் தன்முகத்தை
மூடிவைத்திருக்கும் ஒளியென்னும் திரையே,
ஞாயிறே, நின்னைப் பரவுகின்றோம்.
மழையும் நின்மகள், மண்ணும் நின்மகள்,
காற்றும் கடலும் கனலும் நின் மக்கள்
வெளி நின் காதலி,
இடியும் மின்னலும் நினது வேடிக்கை,
நீ தேவர்களுக்குத் தலைவன்,
நின்னைப் புகழ்கின்றோம.
தேவர்களெல்லாம் ஒன்றே.
காண்பன வெல்லாம் அவ ருடல்.
கருதுவன அவ ருயிர்.
அவர்களுடைய தாய் அமுதம்.
அமுதமே தெய்வம். அமுதமுமே மெய்யொளி.
அஃது ஆத்மா.
அதனைப் புகழ்கின்றோம்.
அதன் வீடாகிய ஞாயிற்றைப் புகழ்கின்றோம்.
ஞாயிற்றின் புகழ் பேசுதல் நன்று.

13

மழை பெய்கிறது. காற் றடிக்கின்றது. இடி குமுறு
கின்றது. மின்னல் வெட்டுகின்றது.
புலவர்களே, மின்னலைப் பாடுவோம் வாருங்கள்.
மின்னல் ஒளித் தெய்வத்தின் ஒரு லீலை—ஒளித் தெய்
வத்தின் ஒரு தோற்றம்.
அதனை யவனர் வணங்கி ஒளி பெற்றனர்.
மின்னலைத் தொழுகின்றோம்.

அது நம்மறிவை ஒளியுறச் செய்க.
மேகக் குழந்தைகள் மின்னற் பூச் சொரிகின்றன.
மின் சக்தி இல்லாத இட மில்லை.
எல்லாத் தெய்வங்களும் அங்ஙனமே.
கருங்கல்லிலே, வெண்மணலிலே, பச்சை இலையிலே,
செம்மலரிலே, நீல மேகத்திலே,
காற்றிலே, வரையிலே—எங்கும் மின்சக்தி உறங்கிக்
கிடக்கின்றது.
அதனைப் போற்றுகின்றோம்.
நமது விழிகளிலே மின்னல் பிறந்திடுக.
நமது நெஞ்சிலே மின்னல் விசிறிப்பாய்க.
நமது வலக்கையிலே மின்னல் தோன்றுக.
நமது பாட்டு மின்னலுடைத் தாடுக.
நமது வாக்கு மின்போல் அடித்திடுக.
மின் மெலியதைக் கொல்லும்.
வலியதிலே வலிமை சேர்க்கும்.
அது நம் வலிமையை வளர்த்திடுக.
ஒளியை, மின்னலை, சுடரை, மணியை,
ஞாயிற்றை. திங்களை, வானத்து வீடுகளை, மீன்களை—
ஒளியுடைய அனைத்தையும் வாழ்த்துகின்றோம்.
அனைத்தையும் வாழ்த்துகின்றோம்.
ஞாயிற்றை வாழ்த்துகின்றோம்.

சக்தி.

1

சக்தி வெள்ளத்திலே ஞாயிறு ஓர் குமிழியாம்.
சக்திப் பொய்கையிலே ஞாயிறு ஒரு மலர்.
சக்தி அநந்தம்—எல்லையற்றது, முடிவற்றது.
அசையாமையில் அசைவு காட்டுவது.
சக்தி அடிப்பது, துரத்துவது, கூட்டுவது,
பிணைப்பது, கலப்பது, உதறுவது,
புடைப்பது, வீசுவது, சுழற்றுவது,
கட்டுவது, சிதறடிப்பது, தூற்றுவது,
ஊதிவிடுவது, நிறுத்துவது, ஓட்டுவது,
ஒன்றாக்குவது, பல வாக்குவது.
சக்தி குளிர் செய்வது, அனல் தருவது,
குதுகுதுப்புத் தருவது,
குதூஹலந் தருவது, நோவு தீர்ப்பது,
இயல்பு தருவது, இயல்பு மாற்றுவது,
சோர்வு தருவது, ஊக்கந் தருவது, எழுச்சி தருவது,
கிளர்ச்சி தருவது, மலர்விப்பது, புளகஞ் செய்வது.
கொல்வது, உயிர் தருவது.
சக்தி மகிழ்ச்சி தருவது, சினந்தருவது,
வெறுப்புத் தருவது, உவப்புத் தருவது,
பகைமை தருவது, காதல் மூட்டுவது,
உறுதி தருவது, அச்சந் தருவது,
கொதிப்புத் தருவது, ஆற்றுவது.
சக்தி முகர்வது, சுவைப்பது, தீண்டுவது, கேட்பது
காண்பது

சக்தி நினைப்பது, ஆராய்வது, கணிப்பது, தீர்மானஞ் செய்வது,
கனுக்காண்பது, கற்பனைபுரிவது, தேடுவது, சுழல்வது,
பற்றிநிற்பது, எண்ண மிடுவது, பகுத்தறிவது,
சக்தி மயக்கந் தருவது, தெளிவு தருவது.
சக்தி உணர்வது.
பிரமன் மகள், கண்ணன் தங்கை, சிவன் மனைவி.
கண்ணன் மனைவி, சிவன் மகள், பிரமன் தங்கை.
பிரமனுக்கும், கண்ணனுக்கும், சிவனுக்கும் தாய்.
சக்தி முதற் பொருள்.
பொருளில்லாப் பொருளின் விளைவில்லா விளைவு.
சக்திக் கடலிலே ஞாயிறு ஓர் நுரை,
சக்தி வீணையிலே ஞாயிறு ஒரு வீடு; ஒரு ஸ்வர ஸ்தானம்.
சக்திக் கூத்திலே ஒளி ஒரு தாளம்.
சக்தியின் கலைகளிலே ஒளி யொன்று.
சக்தி வாழ்க.

2

காக்கை கத்துகிறது.
ஞாயிறு வையக மாகிய கழனியில் வயிர வொளியாகிய நீர் பாய்ச்சுகிறது.
அதனை மேகங்கள் வந்து மறைக்கின்றன.
அஃது மேகங்களை ஊடுருவிச் செல்லுகின்றது.
மேகமாகிய சல்லடையில் ஒளியாகிய புனலை வடிகட்டும் போது மண்டி கீழும் தெளிவு மேலுமாக நிற்கின்றன.
கோழி கூவுகின்றது.

எறும்பு ஊர்ந்து செல்கின்றது.

ஈ பறக்கிறது.

இளைஞன் சித்திரத்திலே கருத்துச் செலுத்துகிறான்.

இவையனைத்தும் மஹாசக்தியின் தொழில்.

அவள் நம்மைக் கர்மயோகத்திலே நாட்டுக.

நமக்குச் செய்கை இயல்பாகுக—

ரஸமுள்ள செய்கை, இன்பமுடைய செய்கை, வலிய செய்கை, சலிப்பில்லாத செய்கை, விளையும் செய்கை, பரவும் செய்கை, கூடிவரும் செய்கை, இறுதியற்ற செய்கை, நமக்கு மஹாசக்தி அருள் செய்க.

கவிதை, காவல், ஊட்டுதல், வளர்த்தல்,

மாசெடுத்தல், நலந்தருதல், ஒளிபெய்தல்—

இச்செயல்கள் நமக்கு மஹாசக்தி அருள்புரிக.

அன்புநீர் பாய்ச்சி அறிவென்னும் ஏருழுது,

சாத்திரக் களைபோக்கி, வேதப்பயிர் செய்து,

இன்பப் பயனறிந்து தின்பதற்கு மஹாசக்தியின் துணை வேண்டுகின்றோம்.

அதனை அவள் தருக.

3

இருள் வந்தது. ஆந்தைகள் மகிழ்ந்தன.

காட்டிலே காதலனை நாடிச் சென்ற ஒரு பெண் தனியே கலங்கிப் புலம்பினாள்.

ஒளிவந்தது ; காதலன் வந்தான். பெண் மகிழ்ந்தாள்.

பே யுண்டு, மந்திர முண்டு.

பே யில்லை, மந்திர முண்டு.

நோயுண்டு, மருந்துண்டு.
அயர்வு கொல்லும். அதனை ஊக்கம் கொல்லும்.
அவித்தை கொல்லும். அதனை வித்தை கொல்லும்.
நாம் அச்சங் கொண்டோம். தாய் அதனை நீக்கி உறுதி தந்தாள்.
நாம் துயர் கொண்டோம். தாய் அதை மாற்றிக் களிப்புத் தந்தாள்.
குனிந்த தலையை நிமிர்த்தினாள்,
சோர்ந்த விழியில் ஒளி சேர்த்தாள்.
கலங்கிய நெஞ்சிலே தெளிவு வைத்தாள்.
இருண்ட மதியிலே ஒளி கொடுத்தாள்.
மஹாசக்தி வாழ்க.

4

“ மண்ணிலே வேலி போடலாம்.
வானத்திலே வேலி போடலாமா?” என்றான் ராம [கிருஷ்ண முனி
ஜடத்தைக் கட்டலாம். சக்தியைக் கட்டலாமா ?
உடலைக் கட்டலாம். உயிரைக் கட்டலாமா ?
என்னிடத்தே சக்தி என துயிரிலும் உள்ளத்திலும் நிற்கின்றாள்.
சக்திக்கு அநந்தமான கோயில்கள் வேண்டும்.
தொடக்கமும் முடிவுமில்லாத காலத்திலே நிமிஷந் தோறும் அவளுக்குப் புதிய கோயில்கள் வேண்டும்.
இந்த அநந்தமான கோயில்களிலே ஒன்றுக்கு “ நான் ” என்று பெயர்.
இதனை ஓயாமல் புதுப்பித்துக் கொண்டிருந்தால் சக்தி இதில் இருப்பாள்.

இது பழமைப்பட்டுப் போனவுடன் இதை விட்டு விடுவாள்.

இப்போது அவள் என்னுள்ளே நிறைந்திருக்கின்ருள்.

இப்போது எனதுயிரிலே வேகமும் நிறைவும் பொருந்தி யிருக்கின்றன.

இப்போது என துடலிலே சுகமும் வலிமையும் அமைந் திருக்கின்றன.

இப்போது என் னுள்ளத்திலே தெளிவு நிலவிடுகின்றது.

இது எனக்குப் போதும்.

"சென்றது கருத" மாட்டேன். "நாளைச் சேர்வது நினைக்க" மாட்டேன்.

இப்போது என்னுள்ளே சக்தி கொலு வீற்றிருக்கின்ருள்.

அவள் நீடூழி வாழ்க.

அவளைப் போற்றுகின்றேன், புகழ்கின்றேன், வாய் ஓயாமல் வாழ்த்துகின்றேன்.

5

"மண்ணிலே வேலி போடலாம். வானத்திலே வேலி போடலாமா ?" போடலாம்.

மண்ணிலும் வானந்தானே நிரம்பி யிருக்கின்றது ?

மண்ணைக் கட்டினல் அதிலுள்ள வானத்தைக் கட்டிய தாகாதா ?

உடலைக் கட்டு. உயிரைக் கட்டலாம்.

உயிரைக் கட்டு. உள்ளத்தைக் கட்டலாம்.

உள்ளத்தைக் கட்டு. சக்தியைக் கட்டலாம்.

அந்த சக்திக்குக் கட்டுப்படுவதிலே வருத்த மில்லை.

என் முன்னே பஞ்சுத் தலையணை கிடக்கிறது.

அதற்கு ஒரு வடிவம், ஓரளவு, ஒரு நியமம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.
இந்த நியமத்தை அறியாதபடி சக்தி பின்னே நின்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.
மனித ஜாதி இருக்குமளவும் இதே தலையணை அழிவெய்தாத படி காக்கலாம் ;
அதனை அடிக்கடி புதுப்பித்துக் கொண்டிருந்தால், அந்த "வடிவத்திலே" சக்தி நீடித்து நிற்கும்.
புதுப்பிக்கா விட்டாரல் அவ் "வடிவம்" மாறும்.
அழுக்குத் தலையணை, ஓட்டைத் தலையணை, பழைய தலையணை,—அதிலுள்ள பஞ்சை யெடுத்துப் புதிய மெத்தையிலே போடு. மேலுறையைக் கந்தை யென்று வெளியே எறி. அந்த "வடிவம்" அழிந்து விட்டது.
வடிவத்தைக் காத்தால் சக்தியைக் காக்கலாம்.
அதாவது, சக்தியை அவ்வடிவத்திலே காக்கலாம்.
வடிவம் மாறினும் சக்தி மாறுவதில்லை.
எங்கும், எதனிலும், எப்போதும், எல்லா விதத் தொழில்களும் காட்டுவது சக்தி.
வடிவத்தைக் காப்பது நன்று ; சக்தியின் பொருட்டாக. சக்தியைப் போற்றுதல் நன்று ; வடிவத்தைக் காக்குமாறு.
ஆனால் வடிவத்தை மாத்திரம் போற்றுவோர் சக்தியை இழந்து விடுவர்.

6

பாம்புப் பிடாரன் குழ லூதுகின்றான்.
"இனிய இசை சோக முடையது" என்பது கேட்டுள்ளோம்.

ஆனால், இப்பிடாரன் ஒலிக்கும் இசை மிகவும் இனியதாயினும் சோக ரஸந் தவிர்ந்தது.
இஃதோர் பண்டிதன் தர்க்கிப்பது போலிருக்கின்றது.
ஒரு நாவலன் பொருள் நிறைந்த சிறிய சிறிய வாக்கியங்களை அடுக்கிக்கொண்டு போவது போலிருக்கிறது.
இந்தப் பிடாரன் என்ன வாதாடுகிறான்?
"தானதந்தத் தானதந்தத் தா—தனத்
தானதந்தன தானதந்தன தா—
தந்தனத்தன தந்தனத்தன தா."
அவ்விதமாகப் பல வகைகளில் மாற்றிச் சுருள் சுருளாக வாசித்துக்கொண்டு போகிறான். இதற்குப் பொருளென்ன?
ஒரு குழந்தை இதற்குப் பின்வருமாறு பொருள் சொல்ல லாயிற்று :—
"காளிக்குப் பூச்சூட்டினேன். அதைக் கழுதையொன்று தின்ன வந்ததே."
பராசக்தியின் பொருட்டு இவ்வுடல் கட்டினேன்,
அதைப் பாவத்தால் விளைந்த நோய் தின்ன வந்தது.
பராசக்தியைச் சரணடைந்தேன்.
நோய் மறைந்து விட்டது.
பராசக்தி ஒளியேறி என் அகத்திலே விளங்க லாயினள்.
அவள் வாழ்க.

7

பாம்புப் பிடாரன் குழலூதுகின்றான்.
குழலிலே இசை பிறந்ததா? தொளையிலே பிறந்ததா?
பாம்புப் பிடாரன் மூச்சிலே பிறந்ததா?
அவனுள்ளத்திலே பிறந்தது. குழலிலே வெளிப்பட்டது.

உள்ளம் தனியே ஒலிக்காது. குழல் தனியே இசைபுரியாது. உள்ளம் குழலிலே ஒட்டாது.

உள்ளம் மூச்சிலே ஒட்டும். மூச்சுக் குழலிலே ஒட்டும். குழல் பாடும்.

இஃது சக்தியின் லீலை.

அவள் உள்ளத்திலே பாடுகிறாள். அது குழலின் தொளையிலே கேட்கிறது.

பொருந்தாத பொருள்களைப் பொருத்தி வைத்து அதிலே இசையுண்டாக்குதல்—சக்தி.

தொம்பப் பிள்ளைகள் பிச்சைக்குக் கத்துகின்றன.

பிடாரன் குழலையும் தொம்பக் குழந்தைகளின் குரலையும் யார் சுருதி சேர்த்துவிட்டது? சக்தி.

"ஜரிகை வேணும்; ஜரிகை!" என்றொருவன் கத்திக்கொண்டு போகிறான்.

அதே சுருதியில்.

ஆ! பொருள் கண்டு கொண்டேன்.

பிடாரன் உயிரிலும், தொம்பக் குழந்தைகளின் உயிரிலும், ஜரிகைக்காரன் உயிரிலும் ஒரே சக்தி விளையாடுகின்றது.

கருவி பல. பாணன் ஒருவன்.

தோற்றம் பல. சக்தி ஒன்று.

அஃது வாழ்க.

8

பராசக்தியைப் பாடுகின்றோம்.

இவள் எப்படி உண்டாயினாள்? அதுதான் தெரியவில்லை.

இவள் தானே பிறந்த தாய்; "தான்" என்ற பரம்பொருளினிடத்தே.

இவள் எதிலிருந்து தோன்றினாள்? "தான்" என்ற பரம்பொருளிலிருந்து எப்படித் தோன்றினாள்? தெரியாது.

படைப்பு நமது கண்ணுக்குத் தெரியாது. அறிவுக்கும் தெரியாது.

சாவு நமது கண்ணுக்குத் தெரியும். அறிவுக்குத் தெரியாது.

வாழ்க்கை நமது கண்ணுக்குத் தெரியும். அறிவுக்கும் தெரியும்.

வாழ்க்கையாவது சக்தியைப் போற்றுதல்; இதன் பயன் இன்ப மெய்தல்.

உள்ளம் தெளிந்திருக்க; உயிர் வேகமும் சூடும் உடையதாக; உடல் அமைதியும் வலிமையும் பெற்றிருக்க மஹா சக்தியின் அருள் பெறுதலே வாழ்தல்.

நாம் வாழ்கின்றோம்.

நம்மை வாழ்வுறச் செய்த மஹா சக்தியை மீட்டும் வாழ்த்துகின்றோம்.

காற்று.

1

ஒரு வீட்டு மேடையிலே ஒரு பந்தல். ஓலைப் பந்தல். தென்னோலை.

குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஏழெட்டு மூங்கில்—கழிகளை சாதாரணக் கயிற்றால் கட்டி மேலே தென்னங் கிடுகுகளை விரித்திருக்கிறது.

ஒரு மூங்கிற் கழியிலே கொஞ்சம் மிச்சக் கயிறு தொங்குகிறது.

ஒரு சாண் கயிறு.

இந்தக் கயிறு, ஒருநாள் சுகமாக ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

பார்த்தால் துளிகூடக் கவலை இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை.

சில சமயங்களில் அசையாமல் "உம்" மென்றிருக்கும். கூப்பிட்டால் கூட ஏனென்று கேட்காது.

இன்று அப்படியில்லை. 'குஷால்' வழியி லிருந்தது.

எனக்கும் இந்தக் கயிற்றுக்கும் ஸ்நேஹம். நாங்கள் அடிக்கடி வார்த்தை சொல்லிக் கொள்வதுண்டு.

"கயிற்றினிடத்தில் பேசினால் அது மறுமொழி சொல்லுமா?"

பேசிப்பார், மறுமொழி கிடைக்கிறதா இல்லையா என்பதை.

ஆனால் அது ஸந்தோஷமாக இருக்கும் ஸமயம் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டும். இல்லாவிட்டால், முகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு சும்மா இருந்து விடும். பெண்களைப் போல.

எது எப்படியிருந்தாலும், இந்த வீட்டுக் கயிறு பேசும். அதில் ஸந்தேஹமே யில்லை.

ஒரு கயிறு சொன்னேன்? இரண்டு கயிறுண்டு.

ஒன்று ஒரு சாண். மற்றொன்று முக்கால் சாண்.

ஒன்று ஆண். மற்றொன்று பெண். கணவனும், மனைவியும்.

அவையிரண்டும் ஒன்றை யொன்று காமப் பார்வைகள் பார்த்துக் கொண்டும், புன்சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டும், வேடிக்கைப் பேச்சுப் பேசிக் கொண்டும் ரஸப்போக்கிலே யிருந்தன.

அத்தருணத்திலே நான் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

ஆண் கயிற்றுக்குக் "கந்தன்" என்று பெயர்.

பெண் கயிற்றுக்குப் பெயர் "வள்ளியம்மை."

(மனிதர்களைப் போலவே துண்டுக் கயிறுகளுக்கும் பெயர் வைக்கலாம்.)

கந்தன் வள்ளியம்மைமீது கையைப் போட வருகிறது. வள்ளியம்மை சிறிது பின்வாங்குகிறது. அந்த சந்தர்ப்பத்திலே நான் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

"என்ன. கந்தா, ஸௌக்யந்தானா? ஒரு வேளை, நான் சந்தர்ப்பந் தவறி வந்துவிட்டேனோ, என்னவோ? போய் மற்றொரு முறை வரலாமா?" என்று கேட்டேன்.

அதற்குக் கந்தன்:—"அட போடா, வைதிக மனுஷன்! உன் முன்னே கூட லஜ்ஜையா? என்னடி, வள்ளி, நமது ஸல்லாபத்தை ஐயர் பார்த்ததிலே உனக்குக் கோபமா?" என்றது.

"சரி, சரி, என்னிடத்தில் ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம்" என்றது வள்ளியம்மை.

அதற்குக் கந்தன் கடகட வென்று சிரித்துக் கைதட்டிக் குதித்து நான் பக்கத்திலிருக்கும் போதே வள்ளியம்மையைக் கட்டிக் கொண்டது.

வள்ளியம்மை கீச்சுக் கீச்சென்று கத்தலாயிற்று. ஆனால் மனதுக்குள்ளே வள்ளியம்மைக்கு ஸந்தோஷம். நாம் சுகப்படுவதைப் பிறர் பார்ப்பதிலே நமக்கு ஸந்தோஷந் தானே ?

இந்த வேடிக்கை பார்ப்பதிலே எனக்கும் மிகவும் திருப்திதான், உள்ளதைச் சொல்லிவிடுவதிலே என்ன குற்றம்? இளமையின் ஸல்லாபம் கண்ணுக்குப் பெரியதோர் இன்ப மன்றோ ?

வள்ளியம்மை அதிகக் கூச்சலிடவே, கந்தன் அதை விட்டு விட்டது .

சில க்ஷணங்களுக்குப் பின் மறுபடி போய்த் தழுவிக் கொண்டது.

மறுபடியும் கூச்சல், மறுபடியும் விடுதல், மறுபடியும் தழுவல், மறுபடியும் கூச்சல்; இப்படியாக நடந்து கொண்டே வந்தது.

"என்ன, கந்தா வந்தவனிடத்தில் ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்ல மாட்டேனென்கிறாயே? வேறொரு சமயம் வருகிறேன். போகட்டுமா ?" என்றேன்.

"அடபோடா! வைதிகம்! வேடிக்கை தானே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். இன்னும் சிறிதுநேரம் நின்றுகொண் டிரு. இவளிடம் சில வ்யவஹாரங்

கள் தீர்க்கவேண்டி யிருக்கிறது. தீர்ந்தவுடன் நீயும் நானும் சில விஷயங்கள் பேசலாம் என்றிருக்கிறேன். போய்விடாதே. இரு" என்றது.
நின்று மேன்மேலும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.
சிறிது நேரம் கழிந்தவுடன், பெண்ணும் இன்ப மயக்கத்திலே நான் நிற்பதை மறந்து நாணத்தை விட்டு விட்டது.
உடனே பாட்டு. நேர்த்தியான துக்கடாக்கள். ஒரு வரிக்கு ஒரு வர்ணமெட்டு.
இரண்டே 'ஸங்கதி'. பின்பு மற்றொரு பாட்டு. கந்தன் பாடி முடிந்தவுடன் வள்ளி. இது முடிந்தவுடன் அது. மாற்றி மாற்றிப் பாடி—கோலாஹலம்!
சற்றுநேரம் ஒன்றையொன்று தொடாமல் விலகி நின்று பாடிக்கொண்டே யிருக்கும். அப்போது வள்ளியம்மை தானகவே போய்க் கந்தனைத் தீண்டும்.
அது தழுவிக்கொள்ளவரும். இது ஓடும். கோலாஹலம்!
இங்ஙனம் நெடும்பொழுது சென்றபின் வள்ளியம்மைக்குக் களியேறி விட்டது.
நான் பக்கத்து வீட்டிலே தாகத்துக்கு ஜலம் குடித்து விட்டு வரப் போனேன்.
நான் போவதை அவ்விரண்டு கயிறுகளும் கவனிக்க வில்லை.
நான் திரும்பிவந்து பார்க்கும்போது வள்ளியம்மை தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.
கந்தன் என் வரவை எதிர்நோக்கி யிருந்தது.

என்னைக் கண்டவுடன், "எங்கடா போயிருந்தாய், வைதிகம்! சொல்லிக் கொள்ளாமல் போய் விட்டாயே" என்றது.

"அம்மா, நல்ல நித்திரை போலிருக்கிறதே?" என்று கேட்டேன்.

ஆஹா! அந்த க்ஷணத்திலே கயிற்றிலிருந்து வெடித்து வெளிப்பட்டு என் முன்னே நின்ற தேவனுடைய மஹிமையை என்னென்று சொல்வேன்!

காற்றுத்தேவன் தோன்றினன்.

அவனுடல் விம்மி விசாலமாக இருக்குமென்று நினைத்திருந்தேன்.

வயிர ஊசிபோல் ஒளி வடிவமாக இருந்தது.

"நமஸ்தே வாயோ த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி."

காற்றே, போற்றி. நீயே கண்கண்ட பிரமம்.

அவன் தோன்றிய பொழுதிலே வானமுழுதும் ப்ராண சக்தி நிரம்பிக் கனல்வீசிக் கொண்டிருந்தது.

ஆயிர முறை அஞ்சலி செய்து வணங்கினேன்.

காற்றுத் தேவன் சொல்வதாயினன் :—"மகனே, ஏதடா கேட்டாய்? அந்தச் சிறிய கயிறு உறங்குகிறதா என்று கேட்கிறாயா? இல்லை. அது செத்துப் போய்விட்டது. நான் ப்ராண சக்தி. என்னுடனே உறவுகொண்ட உடல் இயங்கும்.

என் னுறவில்லாதது சவம். நான் ப்ராணன். என்னாலே தான் அச்சிறு கயிறு உயிர்த்திருந்தது; சுகம் பெற்றது. சிறிது களைப் பெய்தியவுடனே அதை உறங்க—இறக்க—விட்டு விட்டேன். துயிலும்

சாவுதான. சாவும் துயிலே. நான் விளங்குமிடத்தே அவ்விரண்டும் இல்லை. மாலையில் வந்து ஊதுவேன். அது மறுபடி பிழைத்துவிடும்.

நான் விழிக்கச் செய்கிறேன். அசையச் செய்கிறேன். நான் சக்தி குமாரன். என்னை வணங்கி வாழ்க." என்றான்.

"நமஸ்தே வாயோ, த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி. த்வாமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்ம வதிஷ்யாமி"

2

நடுக்கடல். தனிக் கப்பல்.

வானமே சினந்து வருவதுபோன்ற புயற்காற்று.

அலைகள் சாரி வீசுகின்றன. நீர்த்தூளி படுகின்றன.

அவை மோதி வெடிக்கின்றன.

சூறை யாடுகின்றன.

கப்பல் நிர்த்தனஞ் செய்கிறது.

மின்வேகத்திலே ஏற்றப்படுகின்றது,

பாறையில் மோதிவிட்டது,

ஹதம்!

இருநூறு உயிர்கள் அழிந்தன.

அழியுமுன், அவை, யுக முடிவின் அனுபவம் எங்ஙனமிருக்கு மென்பதை அறிந்துகொண்டு போயின.

ஊழி முடிவும் இப்படியே தானிருக்கும்.

உலகம் ஒடு நீராகிவிடும்; தீ நீர்!

சக்தி காற்றாகி விடுவாள்.

சிவன் வெறியிலே யிருப்பான்.

இவ்வுலகம் ஒன்றென்பது தோன்றும்.

அஃது சக்தி யென்பது தோன்றும்.

அவள் பின்னே சிவன் நிற்பது தோன்றும்.

காற்றே பந்தற் கயிறுகளை அசைக்கின்றான். அவற்றில் உயிர் பெய்கிறான்.

காற்றே நீரில் சூறாவளி காட்டி, வானத்தில் மின்னேற்றி, நீரை நெருப்பாக்கி, நெருப்பை நீராக்கி, நீரைத் தூளாக்கித், தூளை நீராக்கிச் சண்டமாருதம் செய்கின்றான்.

காற்றே யுகமுடிவு செய்கின்றான்.

காற்றே காக்கின்றான்.

அவன் நம்மைக் காத்திடுக.

நமஸ்தே வாயோ, த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி.

3

காற்றுக்குக் காது நிலை.

சிவனுடைய காதிலே காற்று நிற்கிறான்.

காற்றில்லாவிட்டால் சிவனுக்குக் காது கேட்காது.

காற்றுக்குக் காதில்லை.

அவன் செவிடன்.

காதுடையவன் இப்படி இரைச்சலிடுவானா?

காதுடையவன் மேகங்களை ஒன்றோடொன்று மோதவிட்டு, இடியிடிக்கச் சொல்லி வேடிக்கை பார்ப்பானா?

காதுடையவன் கடலைக் கலக்கி விளையாடுவானா?

காற்றை, ஒலியை, வலிமையை வணங்குகின்றோம்.

4

பாலைவனம்.

மணல், மணல், மணல். பல யோஜனை தூரம் ஒரே

மட்டமாக நான்கு திசையிலும் மணல்.

மாலை நேரம்.

அவ்வனத்தின் வழியே ஒட்டைகளின் மீதேறி ஒரு வியாபாரக் கூட்டத்தார் போகிறார்கள்.

வாயு சண்டனாகி வந்துவிட்டான்.

பாலை வனத்து மணல்களெல்லாம் இடை வானத்திலே சுழல்கின்றன.

ஒரு க்ஷணம். யம வாதனை. வியாபாரக் கூட்ட முழுதும் மணலிலே அழிந்து போகிறது.

வாயு கொடியோன். அவன் ருத்ரன். அவனுடைய ஓசை அச்சந் தருவது.

அவனுடைய செயல்கள் கொடியன.

காற்றை வாழ்த்துகின்றோம்.

5

வீமனும், அனுமானும் காற்றின் மக்கள் என்று புராணங்கள் கூறும்.

உயிருடையன வெல்லாம் காற்றின் மக்களே என்பது வேதம்.

உயிர் தான் காற்று.

உயிர் பொருள், காற்று அதன் செய்கை.

பூமித்தாய் உயிரோ டிருக்கிறாள்.

அவளுடைய மூச்சே பூமியிலுள்ள காற்று.

காற்றே உயிர். அவன் உயிர்களை அழிப்பவன்.

காற்றே உயிர். எனவே உயிர்கள் அழிவதில்லை.

சிற்றுயிர் பேருயிரோடு சேர்கிறது.

மரண மில்லை.

அகில வுலகமும் உயிர் நிலையே.

தோன்றுதல், வளர்தல், மாறுதல், மறைதல்—எல்லாம் உயிர்ச் செயல்.

உயிரை வாழ்த்துகின்றோம்.

6

காற்றே, வா.

மகரந்தத் தூளைச் சுமந்துகொண்டு, மனத்தை மயலுறுத்துகின்ற இனிய வாசனையுடன் வா.

இலைகளின் மீதும், நீரலைகளின் மீதும் உராய்ந்து, மிகுந்த ப்ராண-ரஸத்தை எங்களுக்குக் கொண்டு கொடு.

காற்றே, வா.

எமது உயிர்-நெருப்பை நீடித்து நின்று நல்லொளி தருமாறு நன்றாக வீசு.

சக்தி குறைந்து போய், அதனை அவித்து விடாதே.

பேய்போல வீசி, அதனை மடித்து விடாதே.

மெதுவாக, நல்ல லயத்துடன், நெடுங்காலம் நின்று வீசிக்கொண்டிரு.

உனக்குப் பாட்டுக்கள் பாடுகிறோம்.

உனக்குப் புகழ்ச்சிகள் கூறுகிறோம்.

உன்னை வழிபடுகின்றோம்.

7

சிற்றெறும்பைப் பார்.

எத்தனை சிறியது !

அதற்குள்ளே கை, கால், வாய், வயிறு, எல்லா அவயவங்களும் கணக்காக வைத்திருக்கிறது.

யார் வைத்தனர்? மஹா சக்தி.

அந்த உறுப்புக்களெல்லாம் நேராகவே தொழில் செய்கின்றன.

எறும்பு உண்ணுகின்றது. உறங்குகின்றது. மணம் செய்து கொள்கின்றது. குழந்தை பெறுகிறது: ஓடுகிறது. தேடுகிறது. போர் செய்கிறது. நாடு காக்கிறது.

இதற்கெல்லாம் காற்றுத்தான் ஆதாரம்.

மஹா சக்தி காற்றைக் கொண்டுதான் உயிர் விளையாட்டு விளையாடுகின்றாள்.

காற்றைப் பாடுகிறோம்.

அஃது அறிவிலே துணிவாக நிற்பது.

உள்ளத்திலே விருப்பு வெறுப்புக்களாவது.

உயிரிலே உயிர் தானாக நிற்பது.

உடம்பிலே வலிமையாக நிற்பது.

வெளி யுலகத்திலே அதன் செய்கையை நாம் அறிவோம். நாம் அறிவதில்லை.

காற்றுத்தேவன் வாழ்க.

8

மழைக் காலம்.

மாலை நேரம்.

குளிர்ந்த காற்று வருகிறது.

நோயாளி உடம்பை மூடிக் கொள்ளுகிறான்.

பய னில்லை.

காற்றுக் கஞ்சி உலகத்திலே இன்பத்துடன் வாழ முடியாது.

பிராணன் காற்றாயின், அதற் கஞ்சி வாழ்வதுண்டோ
காற்று நம்மீது வீசுக.
அது நம்மை நோயின்றிக் காத்திடுக.
மலைக்காற்று நல்லது.
கடற் காற்று மருந்து.
வான் காற்று நன்று.
ஊர்க்காற்றை மனிதர் பகைவனாக்கி விடுகின்றனர்.
அவர்கள் காற்றுத் தெய்வத்தை நேரே வழிபடுவதில்லை.
அதனால் காற்றுத்தேவன் சினமெய்தி அவர்களை அழிக்கின்றான்.
காற்றுத் தேவனை வணங்குவோம்.
அவன் வரும் வழியிலே சேறு தங்கலாகாது. நாற்றம் இருக்கலாகாது. அழுகின பண்டங்கள் போடலாகாது. புழுதி படிந்திருக்க லாகாது. எவ்வித மான அசுத்தமும் கூடாது.
காற்று வருகின்றான்.
அவன் வரும் வழியை நன்றாகத் துடைத்து நல்ல நீர் தெளித்து வைத்திடுவோம்.
அவன் வரும் வழியிலே சோலைகளும் பூந்தோட்டங்களும் செய்து வைப்போம்.
அவன் வழியிலே கற்பூரம் முதலிய நறும் பொருள்களைக் கொளுத்தி வைப்போம்.
அவன் நல்ல மருந்தாக வருக.
அவன் நமக்கு உயிராகி வருக.
அமுதமாகி வருக.
காற்றை வழிபடுகின்றோம்.

அவன் சக்தி குமாரன். மஹாராணியின் மைந்தன்.
அவனுக்கு நல்வரவு கூறுகின்றோம்.
அவன் வாழ்க.

9

காற்றே, வா. மெதுவாக வா.
ஜன்னல் கதவை அடித்து உடைத்து விடாதே.
காயிதங்களை யெல்லாம் எடுத்து விசிறி எறியாதே.
அலமாரிப் புத்தகங்களைக் கீழே தள்ளி விடாதே.
பார்த்தையா? இதோ. தள்ளிவிட்டாய்.
புஸ்தகத்தின் ஏடுகளைக் கிழித்து விட்டாய்.
மறுபடி மழையைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தாய்.
வலி யிழந்தவற்றைத் தொலைப்படுத்தி வேடிக்கை பார்ப்பதிலே நீ மஹா ஸமர்த்தன்.

நொய்ந்த வீடு, நொய்ந்த கதவு, நொய்ந்த கூரை,
நொய்ந்த மரம், நொய்ந்த உடல், நொய்ந்த உயிர்,
நொய்ந்த உள்ளம்-இவற்றைக் காற்றுத்தேவன் புடைத்து நொறுக்கி விடுவான்.

சொன்னாலும் கேட்க மாட்டான்.
ஆதலால், மானிடரே வாருங்கள்.
வீடுகளைத் திண்மையுறக் கட்டுவோம்.
கதவுகளை வலிமையுறச் சேர்ப்போம்.
உடலை உறுதி கொள்ளப் பழகுவோம்.
உயிரை வலிமையுற நிறுத்துவோம்.
உள்ளத்தை உறுதி செய்வோம்.
இங்ஙனம் செய்தால் காற்று நமக்குத் தோழனாகி விடுவான்.

காற்று மெலிய தீயை அவித்துவிடுவான்.

வலிய தீயை வளர்ப்பான்.

அவன் தோழமை நன்று.

அவனை நித்தமும் வாழ்த்துகின்றோம்.

10

மழை பெய்கிறது.

ஊர்முழுதும் ஈரமாகி விட்டது.

தமிழ் மக்கள் எருமைகளைப் போல, எப்போதும் ஈரத்திலேயே நிற்கிறார்கள், ஈரத்திலேயே உட்காருகிறார்கள், ஈரத்திலேயே நடக்கிறார்கள், ஈரத்திலேயே படுக்கிறார்கள். ஈரத்திலேயே சமையல்; ஈரத்திலேயே உணவு.

உலர்ந்த தமிழன் மருந்துக்குக் கூட அகப்பட மாட்டான்.

ஓயாமல் குளிர்ந்த காற்று வீசுகிறது.

தமிழ்மக்களிலே பலருக்கு ஜ்வரம் உண்டாகிறது.

நாள்தோறும் சிலர் இறந்து போகிறார்கள். மிஞ்சியிருக்கும் மூடர் "விதிவசம்" என்கிறார்கள்.

ஆமடா, விதி வசந்தான்.

அறிவில்லாதவர்களுக்கு இன்பமில்லை என்பது ஈசனுடைய விதி.

சாஸ்த்ர மில்லாத தேசத்திலே நோய்கள் விளைவது விதி.

தமிழ் நாட்டிலே சாஸ்த்ரங்க ளில்லை. உண்மையான சாஸ்த்ரங்களை வளர்க்காமல், இருப்பனவற்றையும் மறந்துவிட்டுத் தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பார் பொய்க் கதைகளை மூடரிடம் காட்டி வயிறுபிழைத்து வருகிறார்கள்.

குளிர்ந்த காற்றையா விஷமென்று நினைக்கிறாய்?
அது அமிழ்தம்; நீ ஈரமில்லாத வீடுகளில் நல்ல உடைகளுடன் குடியிருப்பா யானல்—
காற்று நன்று.
அதனை வழிபடு கின்றோம்.

11

காற்றென்று சக்தியைக் கூறுகின்றோம்.
ஏற்றுகிற சக்தி, புடைக்கிற சக்தி, மோதுகிற சக்தி, சுழற்றுவது, ஊதுவது.
சக்தியின் பல வடிவங்களிலே காற்றும் ஒன்று.
எல்லாத் தெய்வங்களும் சக்தியின் கலைகளேயாம்.
சக்தியின் கலைகளையே தெய்வங்க ளென்கிறோம்.
காற்று சக்தி குமாரன்.
அவனை வழிபடுகின்றோம்.

12

காக்கை பறந்து செல்லுகிறது.
காற்றின் அலைகளின்மீது நீந்திக்கொண்டு போகிறது.
அலைகள் போலிருந்து, மேலே காக்கை நீந்திச் செல்வதற்கு இடமாகும் பொருள் யாது? காற்று.
அன்று, அஃது அன்று காற்று.
அது காற்றின் இடம். வாயு நிலயம்.
கண்ணுக்குத் தெரியாத படி அத்தனை நுட்பமாகிய பூதத் தூள்களே (காற்றடிக்கும்போது) நம்மீது வந்து மோதுகின்றன.
அத்தூள்களைக் காற்றென்பது உலக வழக்கு.
அவை வாயு வல்ல. வாயு ஏறிவரும் தேர்.

பனிக்கட்டியிலே சூடேற்றினல் நீராக மாறிவிடுகிறது.
நீரிலே சூடேற்றினல் "வாயு"வாகி விடுகிறது.

தங்கத்திலே சூடேற்றினல் திரவமாக உருகிவிடுகிறது.
அத்திரவத்திலே சூடேற்றினல், "வாயு" வாகின்றது.

இங்ஙனமே, உலகத்துப் பொருள்களனைத்தையும் "வாயு" நிலைக்குக் கொண்டுவந்து விடலாம்.

இந்த 'வாயு' பவுதிகத் தூள்.

இதனை ஊர்ந்துவரும் சக்தியையே நாம் காற்றுத் தேவனென்று வணங்குகிறோம்.

காக்கை பறந்து செல்லும் வழி காற்றன்று.

அந்த வழியை இயக்குபவன் காற்று.

அதனை அவ்வழியிலே தூண்டிச் செல்பவன் காற்று.

அவனை வணங்கு கின்றோம்.

உயிரைச் சரணடை கின்றோம்.

13

அசைகின்ற இலையிலே உயிர் நிற்கிறதா? ஆம்.

இரைகின்ற கடல் நீர் உயிரால் அசைகின்றதா? ஆம்.

கூரையிலிருந்து போடும் கல் தரையிலே விழுகின்றது.
அதன் சலனம் எதனல் நிகழ்வது? உயிருடைமையால்.

ஓடுகின்ற வாய்க்கால் எந்த நிலையில் உளது? உயிர் நிலையில்.

ஊமையாக இருந்த காற்று ஊதத் தொடங்கிவிட்டதே!
அதற்கு என்ன நேரிட்டிருக்கிறது? உயிர் நேரிட்டிருக்கிறது.

வண்டியை மாடிழுத்துச் செல்கிறது. அங்கு மாட்டின் உயிர் வண்டியிலும் ஏறுகிறது. வண்டி செல்லும் போது உயிருடனே தான் செல்லுகிறது.

காற்றாடி ? உயிருள்ளது.

நீராவி-வண்டி உயிருள்ளது ; பெரிய உயிர்.

யந்திரங்களெல்லாம் உயி ருடையன.

பூமிப்பந்து இடைவிடாமல் மிக்க விசையுடன் சுழல் கின்றது.

அவள் தீராத உயி ருடையவள், பூமித்தாய்.

எனவே, அவள் திருமேனியிலுள்ள ஒவ்வொன்றும் உயிர்கொண்ட தேயாம்.

அகில முழுதும் சுழலுகிறது.

சந்திரன் சுழல்கின்றது. ஞாயிறு சுழல்கின்றது.

கோடி கோடி கோடி கோடி யோஜனை தூரத்துக் கப்பா லும், அதற் கப்பாலும், அதற் கப்பாலும் சிதறிக் கிடக்கும் வானத்து மீன்களெல்லாம் ஓயாது சுழன்றுகொண்டே தானிருக்கின்றன.

எனவே, இவ்வையகம் உயி ருடையது.

வையகத்தின் "உயிரை" யே காற்றென்கிறோம்.

அவனை முப்போதும் போற்றி வாழ்த்துதல் செய் கின்றோம்.

14

காற்றைப் புகழ நம்மால் முடியாது.

அவன் புகழ் தீராதது.

அவனை ரிஷிகள் " ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்ம " என்று போற்றுகிறார்கள்.

ப்ராண வாயுவைத் தொழுகின்றோம். அவன் நம்மைக் காத்திடுக.
அபானனைத் தொழுகின்றோம். அவன் நம்மைக் காக்க.
வ்யானனைத் தொழுகின்றோம். அவன் நம்மைக் காக்க.
உதானனைத் தொழுகின்றோம். அவன் நம்மைக் காக்க.
ஸமானனைத் தொழுகின்றோம். அவன் நம்மைக் காக்க.
காற்றின் செயல்களை யெல்லாம் பரவுகின்றோம்.
உயிரை வணங்குகின்றோம்.
உயிர் வாழ்க.

15

உயிரே, நினது பெருமை யாருக்குத் தெரியும்?
நீ கண்கண்ட தெய்வம்.
எல்லா விதிகளும் நின்னால் அமைவன.
எல்லா விதிகளும் நின்னால் அழிவன.
உயிரே,
நீ காற்று, நீ தீ, நீ நிலம், நீ நீர், நீ வானம்.
தோன்றும் பொருள்களின் தோற்ற நெறி நீ.
மாறுவனவற்றை மாற்றுவிப்பது நின் தொழில்.
பறக்கின்ற பூச்சி, கொல்லுகின்ற புலி, ஊர்கின்ற புழு, இந்த பூமியிலுள்ள எண்ணற்ற உயிர்கள், எண்ணற்ற உலகங்களிலுள்ள எண்ணேயில்லாத உயிர்த் தொகைகள்—இவை யெல்லாம் நினது விளக்கம்.
மண்ணிலும், நீரிலும், காற்றிலும் நிரம்பிக் கிடக்கும் உயிர்களைக் கருதுகின்றோம்.
காற்றிலே ஒரு சதுர-அடி வரம்பில் லக்ஷக்கணக்கான சிறிய ஜந்துக்கள் நமது கண்ணுக்குத் தெரியாமல் வாழ்கின்றன.

ஒரு பெரிய ஜந்து ; அதன் உடலுக்குள் பல சிறிய ஜந்துக்கள் ; அவற்றுள் அவற்றிலுஞ் சிறிய பல ஜந்துக்கள் ; அவற்றுள் இன்னுஞ் சிறியவை—இங்ஙனம் இவ்வையக முழுதிலும் உயிர்களைப் பொதிந்து வைத்திருக்கிறது,

மஹத் — அதனிலும் பெரிய மஹத் — அதனிலும் பெரிது அதனிலும் பெரிது........

அணு—அதனிலும் சிறிய அணு—அதனிலும் சிறிது—அதனிலும் சிறிது........

இரு வழியிலும் முடிவில்லை. இரு புறத்திலும் அநந்தம்.

புலவர்களே, காலையில் எழுந்தவுடன் உயிர்களை யெல்லாம் போற்றுவோம்.

"நமஸ்தே வாயோ த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி."

கடல்

1

கடலே காற்றைப் பரப்புகின்றது.

விரைந்து சுழலும் பூமிப்பந்தில் பள்ளங்களிலே தேங்கியிருக்கும் கடல் நீர் அந்தச் சுழற்சியிலே தலைகீழாகக் கவிழ்ந்து திசைவெளியில் ஏன் சிதறிப்போய் விடவில்லை ?

பராசக்தியின் ஆணை.

அவள் நமது தலைமீது கடல் கவிழ்ந்து விடாதபடி ஆதரிக்கிறாள்.

அவள் திருநாமம் வாழ்க.

கடல் பெரிய ஏரி. விசாலமான குளம். பெருங் கிணறு. கிணறு நம் தலையிலே கவிழ்கிறதா ?

அது பற்றியே கடலும் கவிழவில்லை.

பராசக்தியின் ஆணை.

அவள் மண்ணிலே ஆகர்ஷணத்திறமையை நிறுத்தினாள்.

அது பொருள்களை நிலைப்படுத்துகின்றது.

மலை நமது தலைமேலே புரளவில்லை.

கடல் நமது தலைமேலே கவிழவில்லை.

ஊர்கள் கலைந்து போகவில்லை.

உலகம் எல்லா வகையிலும் இயல் பெறுகின்றது.

இஃதெல்லாம் அவளுடைய திருவருள்.

அவள் திருவருளை வாழ்த்துகின்றோம்.

2

வெம்மை மிகுந்த பிரதேசங்களிலிருந்து வெம்மை குன்றிய பிரதேசங்களுக்குக் காற்று ஓடிவருகிறது.

அங்ஙனம் ஓடிவரும்போது காற்று மேகங்களையும் ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறது.

இவ்வண்ணம் நமக்கு வரும் மழை கடற் பாரிசங்களி லிருந்தே வருகின்றது.

காற்றே, உயிர்க்கடலிலிருந்து எங்களுக்கு நிறைய உயிர் மழை கொண்டு வா.

உனக்கு தூப தீபங்களேற்றி வைக்கிறோம்.

வருணா, இந்திரா, நீவிர் வாழ்க.

இப்போது நல்ல மழை பெய்யும்படி அருள்புரிய வேண்டும்.

எங்களுடைய புலங்களெல்லாம் காய்ந்து போய்விட்டன.

சூட்டின் மிகுதியால் எங்கள் குழந்தைகளுக்கும், கன்று காலிகளுக்கும் நோய் வருகிறது. அதனை மாற்றி யருள வேண்டும்.

பகல் நேரங்களிலே அனல் பொறுக்க முடியவில்லை.

மனம் "ஹாஹா" வென்று பறக்கிறது.

பறவைக ளெல்லாம் வாட்ட மெய்தி நிழலுக்காகப் பொந்துகளில் மறைந்து கிடக்கின்றன.

பல தினங்களாக, மாலைதோறும் மேகங்கள் வந்து கூடுகின்றன.

மேக மூட்டத்தால் காற்று நின்றுபோய் ஒரிலை கூட அசையாமல் புழுக்கம் கொடிதாக இருக்கிறது.

சிறிதுபொழுது கழிந்தவுடன் பெரிய காற்றுக்கள் வந்து மேகங்களை அடித்துத் துரத்திக்கொண்டு போகின்றன. இப்படிப் பல நாட்களாக ஏமாந்து போகிறோம்.

இந்திரா, வருணா, அர்யமா, பகா, மித்திரா, உங்கள் கருணையைப் பாடுகிறேன்.

எங்கள் தாபமெல்லாந் தீர்ந்து உலகம் தழைக்குமாறு இன்ப மழை பெய்தல் வேண்டும்.
